vlastitim *težištem*, pojmom koji je Kunzu bio presudan za opis marionete jednako kao što je Skrjabinu bio neophodan za stvaranje.

Istina u velikom kao istina u malom

Jednako kao i znanost, svaka je velika umjetnost oduvijek tragala samo za istinom. Tu potragu Hegel smatra upravo obvezom umjetnosti, koja se onda javlja u formi čulnog umjetničkog uobličavanja. U klasičnim su se razdobljima matematika i geometrija držale najčvršćim temeljima likovnih umjetnosti jer se smatralo da će se upravo njihovom primjenom ostvariti najuvjerljivija preslika svijeta. Međutim, u potrazi za formulom *pokreta*, ti su se standardi – za razliku od fizike i logaritamskog načina razmišljanja – pokazali nedostatnima.

Zato je moderna kultura u potpunosti srušila klasične koncepte univerzalnih zakona te je novu formulu pronašla u *napetosti*. Sve što se tada dogodilo Adorna je podsjetilo na nasilan čin, gdje je umjetnik postao subjektom koji u potrazi za istinom razara vlastitu disciplinu. Takvu umjetnost nazvao je 'novom umjetnošću', čiji je zadatak bio da „svu ljepotu pronalazi u tome da se odrekne lijepog privida".[59] U duhu vremena, predmet se nastojao dublje spoznati zbog čega je rastvaran, analiziran i sagledavan iznutra. Eco ističe kako je tek potraga za istinom pokazala koliko je zanimanje za ljepotu u sebi imalo nešto duhovno anemično i grubo animalno. Istina u sebi pohranjuje svu beskonačnost svijeta.

U želji da ostane vjeran akustičkoj istini, Skrjabin se usredotočio na potragu za što *prirodnijim* glazbenim suzvučjima. Jednako kao i Hegel, on je spoznao da nama pričinjava radost neka manifestacija koja izgleda kao da ju je proizvela priroda, dok je ona u stvari proizvod duha. Hegel ne misli da nas takvi predmeti uveseljavaju zbog toga što su prirodni, već zato što su *proizvedeni* tako prirodno. Premda Skrjabin nije uspio oblikovati niti jednu novu ljestvicu, otkrio je mnoge moderne kombinacije tonova, a Hull kao izvanredno ističe da je praktički izumio novi stil kompozicije. U sladu s osjećajima koji bi ga obuzeli on je skladao određeni akord, da bi zatim čitavu kompoziciju razvijao iz te jedne proširene harmonije.[60] Drugim riječima, akord bi postavio u težište *šire* strukture kako bi se i ona ostvarila kao figura u pokretu.

Sve što je činio analogno je postupcima prirode, gdje smo na primjeru Sunčeva sustava i atoma vidjeli kako je sve što je u velikom također i u malom. Budući da je on na malome gradio veliko, svoj je postupak neumorno ponavljao na sve višim razinama, sve dok pod zajedničkom konstrukcijom ne bi ostvario čitave serije djela koje su tvorile savršeni sklad. Moguće je zaključiti da Skrjabinov serijalizam, osim što vremenskim trajanjem muzičkih skladbi nužno zauzima vrijeme, svojim ponavljajućim konstruktivnim rješenjem podjednako zauzima i *prostor*, i to šireći se u sve tri dimenzije istodobno. Osim što tako ostvarenu cjelinu razumijemo kao uzajamnu ravnotežu svih zasebnih dijelova, unutar granica cjeline također neprestano iznova osjećamo ritam ponavljajuće strukture.

Beskrajnom repeticijom vlastita modela u sve većem formatu Skrjabin je težio za širenjem osnovne matrice u prostoru beskonačnosti. A budući da je beskonačnost oduvijek bila utočištem *apstrakcije*, on je vlastitim serijalizmom u jednakoj mjeri iskazao i težnju prema apstrakciji i čežnju za Istinom. Jean Baudrillard apstrakciju opisuje pogledom u beskraj, zajedno sa svim igrama dijeljenja i umnogostručavanja predmeta u njegovim pojedinostima, pa je Skrjabinova serijalnost prema takvom tumačenju isječak beskonačnosti, put u apstrakciju umnažanjem.

Hegelovski rečeno, Skrjabinov vlastiti pojam sastoji se u tomu da u svome serijskome drugom sačuva jedinstvo sa samim sobom, jer „samo tako on predstavlja stvarnu i pravu cjelovitost."[61] Zato kada Skrjabin jednom odabere određenu kombinaciju za svoj komad, on je usvaja čitavim srcem, kao i savršenu muzičku revoluciju koju ona uključuje. „Prekrasne mogućnosti njegova mističnog akorda pronalazimo u 'Prometeju – Poemi vatre', u Sedmoj sonati te u skladbi 'Feuillet d' album', op. 58"[62], piše Hull.

59 Adorno (T. W.), *Filozofija Nove muzike*, Nolit, Beograd, 1968, str. 155.

60 Vidi: Hull (A. E.), *A Great Russian Tone-Poet Scriabin*, Kegan, Paul, Trench, Trubner & Co, New York, 1918, str. 105.

61 Hegel (G. W. F.), *Estetika I*, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1975, str. 111.

62 Hull (A. E.), *A Great Russian Tone-Poet Scriabin*, Kegan, Paul, Trench, Trubner & Co, New York, 1918, str. 105-106.